

Küçük Zürafanın Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Zürafanın Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli savanada çimenler altın bir deniz gibi dalgalanıyordu. Küçük Zürafa burada yaşırdı; uzun boylu ve yumuşacık, sıcak altın rengi tüyleri ve yumuşak kahverengi benekleriyle. Uzun boynu sayesinde ovaların çok ötesini görebilirdi. Kırmızı ve sarı boncuklarla süslü, örgü ottan yapılmış bir çantası vardı; büyükannesinin hediyesiydi. Her sabah, savanayı daha da güzelleştirmek için ne yapabileceğini düşünürdü.

Parlak bir sabah, Küçük Zürafa'nın burnunun ucundan renkli bir pırıltı geçti. Bu, minik ve hızlı Nektarkuşu'ydu; mavi, yeşil ve mor parlak tüyleri, parlak turuncu bir göğsü vardı. Uzun, kıvrık gagasında örgü ottan yapılmış bir tohum kesesi taşıyordu. "Merhaba!" diye cıvıladı Nektarkuşu. "Tohum ekecek bir yer arıyorum." Küçük Zürafa gülümsedi. "Mükemmel bir yer biliyorum!"

Küçük Zürafa, Nektarkuşu'nu yumuşak bir tepenin yakınındaki geniş, açık bir savana parçasına götürdü. Toprak sıcaktı ama zemin çıplak ve kuruydu. "Birlikte çalışırsak burası harika bir bahçe olabilir," dedi Küçük Zürafa. Nektarkuşu başını salladı. "Ben uçup tohum taşıyabilirim. Sen yüksek dallara uzanabilirsin. Harika bir takımız!" Hemen başlamaya karar verdiler.

Küçük Zürafa uzun boynunu uzattı ve en yüksek dallardan, başka kimsenin ulaşamadığı sulu tohum kapsüllerini kopardı. Onları boncuklu çantasına usulca koydu. Nektarkuşu çiçeklerden ve otlardan minik tohumlar toplayarak bir aşağı bir yukarı uçtu. "Bunlar rengârenk çiçeklere dönüşecek!" diye cıvıladı. Birlikte, bütün parçayı dolduracak kadar, gökkuşağı renklerinde tohum topladılar.

Nektarkuşu havada hızla uçarak tohumları çıplak toprağın üzerine serpti. Uçarken minik tohum kesesi sallanıyordu. Küçük Zürafa toynaklarıyla toprağı bastırarak tohumları örttü. "Suya ihtiyacımız var," dedi Nektarkuşu. "Gagamda damlalar taşıyabilirim ama bu yavaş olur." Küçük Zürafa çevresine baktı. "Fil'e soralım. O büyük ve iyi kalplidir."

Fil ağır ağır yanlarına geldi, geniş gri kulakları çırpınıyordu. "Bir bahçe mi? Ne güzel!" diye gürledi. Uzun hortumunu dereye daldırıp tohumların üzerine hafif bir yağmur serpti. "Her gün yardım edeceğim," diye söz verdi. Nektarkuşu sevinçle bağırdı. "Senin suyun ve bizim tohumlarımızla bu bahçe büyüyecek!" Küçük Zürafa mutlu hissetti. Takım çalışması şimdiden her şeyi daha iyi yapıyordu.

Günler geçti. Toprağın içinden minik yeşil filizler çıktı. Küçük Zürafa onları gözetti, aç kınkanatlıları yumuşak bir dürtmeyle kovaladı. Nektarkuşu yukarıda uçup filizlere şarkı söyledi. "Büyüyün, küçük bitkiler, büyüyün!" diye öttü. Fil her sabah su getirdi. Filizler uzadı ve kısa süre sonra küçük tomurcuklar belirdi. "Harika bir şey oluyor!" dedi Küçük Zürafa.

Ama bir öğleden sonra gökyüzü karardı. Savananın üzerinden sıcak bir rüzgâr esti ve genç bitkiler boyunlarını büktü. "Olamaz!" diye bağırdı Nektarkuşu. "Güneş çok güçlü. Gölgeye ihtiyaçları var." Küçük Zürafa uzun bedenine baktı. "Hepsine gölge yapamam," dedi. "Ama belki yardım bulabilirim." Haber yaymayı çok seven Zebra'yı hatırladı. "Zebra!" diye seslendi.

Zebra dörtnala geldi; siyah beyaz çizgileri parlıyor, kırmızı kurdeleli hasır şapkası zıplıyordu. "Ne oldu?" diye sordu. Küçük Zürafa anlattı. "Bahçe için gölgeye ihtiyacımız var." Zebra başını salladı. "Herkes'e söylerim!" Savananın bir ucundan öbür ucuna koşarak, "Bahçeye yardıma gelin! Yaprak ve dal getirin!" diye bağırdı. Kısa süre sonra her yerden hayvanlar geldi.

Fil büyük yapraklı dallar taşıyıp onları şemsiye gibi toprağa dikti. Zebra uzun otları örerek bir perde yaptı. Küçük Zürafa en küçük bitkilerin üzerinde durdu, uzun boynu serin bir gölge düşürdü. Nektarkuşu yukarıda kanat çırpıp malç için yumuşak taç yapraklar bıraktı. Yavaş yavaş bahçe gölgelendi. Bitkiler canlandı ve yeni tomurcuklar açtı. "Başardık!" diye sevindi Nektarkuşu.

Haftalar sonra bahçe çiçeklerle doldu. Parlak kırmızı çiçekler, sarı papatyalar ve mor çiçekler esintide sallandı. Kelebekler dans etti, arılar vızıldadı. Bütün hayvanlar görmeye geldi. "Çok güzel!" dedi Zebra, yeni bir çiçek çelengi takmıştı. Fil gülümsedi, boynunda çiçeklerden bir taç vardı. Küçük Zürafa ile Nektarkuşu birbirlerine baktı ve sevinçle güldüler.

"Bu bahçe herkese ait," dedi Küçük Zürafa. "Sen yükseklere uzandın, Nektarkuşu uçtu, Fıl su verdi, Zebra haberi yaydı. Herkes yardım etti." Nektarkuşu başını salladı. "Farklı yetenekler, iyilikle paylaşıldığında harika bir şey ortaya çıkarır." Hayvanlar aynı fikirdeydi. Bahçeye birlikte bakmaya karar verdiler, böylece yıl boyunca çiçek açacaktı.

Her gün savana bahçesi daha da renklendi. Küçük Zürafa yüksek dallardan yeni tohumlar dikti, Nektarkuşu çiçekten çiçeğe polen taşıdı, Fil su verdi ve Zebra daha çok arkadaş davet etti. Bahçe, bütün hayvanların toplandığı bir yer oldu. Çiçeklerin arasında oynadılar ve gölgede dinlendiler. Küçük Zürafa gurur duydu. Küçük fikri büyük bir şeye dönüşmüştü.

Sıcak bir akşam, hayvanlar bir bahçe partisi düzenledi. Çiçek çelenkleri taktılar ve tatlı meyveleri paylaştılar. Nektarkuşu neşeli bir şarkı söyledi ve Zebra dans etti. Fil ilk tohuma dair bir hikâye anlattı. Küçük Zürafa arkadaşlarına baktı. "Bunu birlikte yaptık," dedi. "Ve birlikte güzel tutacağız." Güneş battı, gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadı.

O günden sonra küçük zürafa ile minik nektarkuşu en iyi arkadaş oldular. Herkesin bir armağanı olduğunu biliyorlardı. Kimi yükseklerle uzanır, kimi hızlı uçar, kimi güçlüdür, kimi de neşe saçar. Bu armağanlar iyilikle paylaşıldığında bütün topluluğun çiçek açmasına yardım eder. Ve güneşli savanada bahçe sonsuza dek çiçek açtı; dostluklarının ve takım çalışmalarının bir hatırası olarak.

Ve eęer bir gn savanayı ziyaret ederseniz, boncuklu antalı uzun bir zrafa ile tohum keseli minik bir nektarkuşı arayın. iekler ve arkadaşlarla evrili bahede olacaklar. El sallayıp, "Gelin, bize katılın! Her zaman bir kişilik daha yer var," diyecekler. nk onların bahesinde her yetenek hoş karşıllanır ve her iyilik gzel bir şeyin bymesine yardım eder.